

Bernard Werber

Đen

Dịch giả: Vũ Thành Sơn

Bernard Werber sinh năm 1961 tại Toulouse, viết truyện ngắn đầu tiên năm lên bảy tuổi. Khởi sự viết tiểu thuyết nhiều tập *Les Fourmis* khi học xong bậc phổ thông. Sau khi tốt nghiệp khoa báo chí, ông nhận được một giải thưởng dành cho các phóng viên xuất sắc năm 1983. Ông viết cho tờ báo địa phương ở Cambrai, rồi cộng tác viên các tạp chí *L'Événement du Jeudi*, *Le Point*, *Libé*. Từ 1980 đến 1994 làm cho tạp chí *Nouvel Observateur* chuyên mục khoa học.

Les Fourmis do nhà xuất bản Albin Michel phát hành năm 1991 đã gây được sự chú ý trong giới văn học. Năm 1992, xuất bản *Les jours des fourmis* (được dịch ra 22 thứ tiếng) và *Thanatonautes* năm 1996. Cuốn thứ ba của bộ truyện *Les Fourmis* là *La Révolution des fourmis* ra mắt năm 1997.

1998, xuất bản *Le Père de nos pères* sau thời gian nghiên cứu tài liệu về thời đại đồ đá cổ.

1999, thực hiện phim ngắn đầu tiên *La Reine de Nacre*

2000, hoàn thành sau hai năm *L'Empire des Anges*

2001, *L'Utime Secret*

2002, tập truyện ngắn L'Arbre des possibles

2003, xuất bản Nos Amis les Humains và một phim ngắn về loài người dưới con mắt của người ngoài hành tinh

2004 đưa Nos Amis les Humains lên sân khấu và ra mắt cuốn đầu tiên trong tác phẩm nhiều tập Nous les Dieux

2005 ra cuốn tiếp theo Le souffle des Dieux trong bộ Nous les Dieux

Ông nhận được giải thưởng tác phẩm được yêu thích của tạp chí phụ nữ Elle. Thành công của Bernard Werber một phần do ông sáng tác theo thể loại tiểu thuyết khoa học, kèm theo những suy tư triết lý về tổ chức xã hội của con người, vốn rất thịnh hành ở các nền văn chương tiếng Anh, nhưng lại không được đánh giá cao tại Pháp.

Từ mười tháng nay, mặt trời đã tắt lịm, những ngôi sao không còn nhấp nháy nữa, và trái đất, nơi mà Camille quá rành rọt, đã trở thành một thế giới u ám. Như vậy là trong cuộc chiến đấu với ánh sáng, bóng tối đã giành phần thắng lợi.

Sáng nay, như tất cả các buổi sáng, Camille mở mắt ra giữa một đêm dài vô tận; hần sờ soạng để yên tâm là Brusseliande vẫn còn ở bên cạnh, Brusseliande dài và mảnh khảnh, trung thành và lạnh lợi hơn cả đồng minh mạnh mẽ nhất. Đó là một thanh kiếm mà Camille chọn cho mình kể từ lúc tất cả bị đảo lộn.

Việc ấy đã diễn ra trong đêm.

Từ lâu người ta lo sợ điều tồi tệ.

Người ta linh cảm Chiến Tranh Thế Giới lần thứ 3 đang đến.

Nó đã nổ ra trong đêm 6 tháng 6 năm 06.

Theo những gì mà hần hiểu, thảm họa đã diễn ra cực kỳ nhanh chóng.

Những trái bom nguyên tử đã biến những thành phố lớn trở thành bình địa.

Không có ai biết ai là người khởi xướng. Một số người cho rằng hệ thống điện toán đã tạo ra phản ứng chớp nhoáng. Ngay khi trái bom đầu tiên vừa nổ, một trận mưa đáp trả được kích hoạt. Hàng trăm tên lửa đạn đạo xé rách bầu trời tạo nên những tiếng rít ghê rợn. Có thể một tên lửa đã chệch hướng. Nó bay nhằm quỹ đạo và, thay vì hủy diệt loài người, nó lại tiến thẳng vào thái dương hệ. Trong khoảng không, không có gì có thể ngăn chặn được một tên lửa đạn đạo. Nó đã chọc thủng sao Kim hay sao Thủy. Nó làm mặt trời nổ tan tành.

Cuộc va chạm ấy có lẽ đã làm ánh sáng loé lên dữ dội.

Hắn không nhìn thấy gì cả. Lúc ấy hắn ngủ.

Khi hắn thức giấc thì việc đã rồi.

Những nguồn ánh sáng tắt ngấm.

Tất cả nguồn ánh sáng tắt ngấm.

Từ lúc đó trái đất rơi vào đêm đen và buốt giá.

Bình minh đã không thức giấc, sáng hôm ấy, và các buổi sáng khác. Vũ trụ từ đó chìm vào bóng tối hoàn toàn.

Ngày hôm ấy, cũng như mọi ngày, Camille xỏ chiếc quần chèn và khoác áo ngang thắt lưng, rồi, rờ rẫm lên bề mặt nhẵn thín và lạnh lẽo của tấm gương đã trở nên vô dụng bằng những đầu ngón tay. Đó không phải là một sự tiếc nuối, đúng hơn là một thói quen để bảo đảm cho cánh tay đủ sức mạnh khi mà Brusseliande còn phải chiến đấu.

Không bao giờ bỏ cuộc. Hồi tưởng lại những rạng đông ửng hồng trên thành phố rạng rỡ. Hồi tưởng lại ánh sáng trên những khuôn mặt và màu sắc những ngôi nhà. Khơi gợi lại sự ngự trị của ánh sáng khi mà hàng ngàn những ngọn đèn đã xua tan bóng tối, kể cả những đêm tăm tối nhất, trong tận cùng những góc ngách.

Ngày hôm ấy, cũng như mọi ngày từ khi bóng tối lên ngôi, Camille nắm chắc đốc kiếm và đi mon men theo tường ra tận bên ngoài.

Tự nuôi thân để tồn tại... Đêm trường đã biến hắn thành một con thú.

Cảm giác lạnh lẽo trên khuôn mặt cho hắn biết đã ra đến đường cái. Camille không do dự. Hắn đạp phăng bóng tối bằng một bước chân dứt khoát. Chỉ với một cử chỉ rần rỏi như thế không thôi cũng đủ làm cho những tên vô lại phải kiêng dè.

Một tiếng động. Camille dựng Brusseliande lên và hai chân xuống tấn. Nếu đối phương thò mặt ra, nó sẽ lãnh đủ.

Đêm làm cho những chuyển dịch trong thành phố kéo dài.

Những sinh vật không biết từ đâu xuất hiện, thích nghi với bóng đêm như những quái thú trong lòng biển cả thích nghi với đáy đại dương sâu thẳm mịt mù.

Mũi Camille bất chợt nhận ra mùi tanh lợm của một con vật đang di chuyển mà tai của hắn xác định là nặng nề và có kích thước to lớn. Bóng đêm đã lờ lợ kéo đủ loại quái thú về nhưng nhúc thành phố cổ. Chúng ăn các đồ phế thải và chúng dễ dàng được nhận biết bởi mùi hôi hám do chúng tiết ra. Đặc biệt Camille không ưa những sinh vật bú mót phát ra tiếng kêu. Hắn để Brusseliande ở tư thế phòng thủ, nín thở nghe ngóng.

Quái thú đi qua chưa hết một mét. Camille không nhúc nhích. Hắn đã có thể tấn công nó bốn hoặc năm lần trước khi nó kịp phản ứng, thế nhưng hắn không chắc chắn lắm là sự nhanh nhẹn như thế có giúp hắn giành phần thắng khi tấn công không. Quái thú đã bỏ đi, và chỉ còn cái mùi tanh tươi tớm lợm của hơi thở nó còn đọng lại trong không khí một lúc, như một dấu vết hời hững.

Camille tiếp tục đi tới bằng những bước chân cẩn trọng hơn. Hơi thở, mùi hôi thối, sự hiện diện của một khối to lớn một lần nữa lại làm cho hắn đứng

yên. Đi xa chút nữa, một con quái thú khác lướt qua người hắn nhưng không nhận ra hắn, và lần này, Camille nhào tới thật sự.

Qua hai góc đường, hắn rẽ về hướng bắc, nơi mà trước đây đã từng là một đại lộ với những biệt thự giàu có hai bên, bây giờ chỉ còn là những đồng cỏ nát. Camille ghét khu phố điêu tàn này, hắn rảo chân bước nhanh và suýt chút nữa phải trả giá bằng chính mạng sống của mình.

Nhanh như một mũi tên bắn, một con quái thú bé xíu im lặng (một con chim mù đang bay?) lướt qua mặt, rạch một vết dài trên má làm tứa máu.

Brusseliande, như một phản xạ tự nhiên, chém một đường vào không khí, nhưng con thú kêu ré lên và biến mất.

Camille quệt bàn tay lên vết thương rồi nếm máu mình. Nó chỉ làm cho hắn càng thêm quyết tâm. Hắn ôm chặt túi xách vào người, bước đi tiếp, đầu cúi xuống nhưng lưỡi kiếm vẫn chia lên cao.

Brusseliande mở đường đi về phía bắc thành phố tiêu điều.

Bất chợt có ai đó, mà tiếng bước chân bị lấn áp bởi tiếng ồn ào của những con quái thú di chuyển, nắm lấy cánh tay hắn. Camille tức thì đảo một vòng và quét Brusseliande trong không khí bằng cách vừa huơ huơ lưỡi kiếm vừa chém liên tục xuống hung thủ.

- Ái! hung thủ hét lên. Ái, ông làm sao thế?

Brusseliande càng tức điên lên.

- Nhưng mà...Ái! Dừng tay lại. Mẹ kiếp!

Lúc ấy lại xuất hiện thêm một thằng lưu manh nữa. Nó ôm lấy Camille từ phía sau và, bằng tất cả sức mạnh phi thường, nhấc bổng hắn lên khỏi mặt đất.

Đối với Brusseliande như thế quả là quá đáng. Camille cảm thấy lưỡi kiếm run lên bần bật và truyền vào trong cánh tay hắn tất cả sự phẫn nộ không thể đè nén của nó. Nó dùng mũi nhọn băm nát những ngón chân tên lưu manh,

thọc sâu vào phần sụn trái và, khi gọng kìm cuối cùng xiết chặt lại, thì nó cuốn Camille vào trong một vũ điệu chết chóc. Brusseliande quất vào mặt tên to xác, đâm tới tấp vào trong thịt, bụng và nách nó. Tên thứ nhất hét lên bỏ chạy, tên thứ hai kịp tránh được một nhát chí tử, cũng chạy thục mạng trong tiếng rên rỉ.

Nhớ lại thời còn sáng sủa, Camille kêu lên một tiếng đắc thắng, lòng tràn ngập thương yêu Brusseliande. Một lần nữa, họ sát cánh bên nhau và cùng nhau giành chiến thắng.

Vì sao mặt trời tắt lịm? Vì sao thế giới lại rơi vào thời kỳ U Minh?

Cho đến lúc những cánh tay bất ngờ xuất hiện khắp nơi, chớp lấy Camille và lôi hần đi. Vài phút sau, hần thấy mình ngồi trước mặt một tên bốc ra một thứ mùi ê te quái gở.

- Sao ông lại tấn công những người đang tìm cách giúp đỡ ông? giọng nói mạnh mẽ vang lên.

- Ta tự phòng vệ, thế thôi, Camille nói. Còn mi, mi là ai mà dám hỏi ta như thế?

- Cứ theo những gì diễn ra thì suýt chút nữa ông đã bị một chiếc xe tải thu gom rác

cán chết, chưa nói gì đến các xe gắn máy và xe ô tô. Và khi có người muốn giúp ông vượt qua đường, ông liền đánh người ta bằng cái cây gậy trắng của ông.

- Cây gậy trắng nào?

- Cái cây gậy của Cơ quan Bảo Trợ Xã Hội cấp cho ông đó.

- Brusseliande là tặng vật của các thần linh. Nó đã đến trong giấc ngủ của ta.

- Bây giờ đã đến lúc ông phải nhận ra ngay một sự thật hiển nhiên. Ông không thể tiếp tục như thế được nữa. Chẳng có Chiến Tranh Thế Giới lần

thứ 3 nào cả. Chẳng có thể giới nào suy tàn chìm ngập trong bóng tối cả.

Im lặng.

- Chẳng phải vũ trụ tắt lịm đi...mà chính là khả năng nhìn thấy ánh sáng của ông. Tôi là bác sĩ chuyên khoa mắt. Thần kinh thị giác của ông trong một đêm nào đó đã mắc phải chứng mà chúng tôi gọi là “ sự thoái hóa cấp tính “. Ông đã bị...

Camille mong không phải nghe chữ kể tiếp.

-...mù.

VŨ THÀNH SON dịch từ nguyên tác tiếng Pháp BERNARD WERBER

l'Arbre des Possibles et autres histoires, Albin Michel, Paris, 2002, pp 205

Sưu tầm: HuyTran

Nguồn: Tủ sách BBSG

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 22 tháng 8 năm 2007